

ΤΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ΝΕΡΟ

Στοῦ χωριοῦ τὸ μονοπάτι,
κάθε αὐγή, κάθε καιρό,
σύντροφο ἔχω ἓνα διαβάτη:
τὸ τρεχούμενο νερό.

Πότε πάει ὅπου πηγαίνω
μὲ τὸ βῆμα μου τὸ ἀργό,
πότε, σὰ μετανιωμένο,
πάει αὐτὸ κ' ἔρχομαι ἐγώ.

Μὰ κι ἂν ἔρχεται κι ἂν πάη,
σὰ δυὸ σύντροφοι καλοί,
περπατοῦμε πλάϊ-πλάϊ,
τοῦ μιλῶ καὶ μοῦ μιλεῖ.

Κι ὅποιο στίχο μουρμουρίσω,
σ' ὅ,τι μέτρο κι ἂν τὸν πῶ,
πάντα μοῦ κρατᾷ τὸ ἴσο
καὶ ταιριάζει τὸ σκοπό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

